

hoditi zlasti tedaj, kadar so otroci na potu v šolo. Tam prihaja krdelce otrok s slovenske strani. Prijazno je ogovoriš, a slovenski; otroci te začujeni gledajo, pogledavajo sebe, se počasi odmikajo, potem pa grohotom spuste v beg, kakor plaha divjačina. Kateremu Slovincu bi ne stopile solze v oči! Na svoji zemlji, med svojci si, in ne razumejo te, in otročadi je jezik starišev, jezik slovenski v zasmeh! Tu imamo zastaviti vse moči, da se to predugači; kar je našega, mora v istini biti, ali postati naše, naj velja, kar hoče. Zadnji čas je, in velik trud bode stalo, da izderemo iz kreppljev sovražnikovih našo lastnino. Vrhu tega se gre za mejo, velik kos meje; če ne storimo nič, izgubili smo ves Kozjak, lep del Slovenskih goric in okoli 20.000 duš.

Kako pa tem razmeram priti do živega? Le dvoje imamo: berilo in živo besedo. Po naših mislih bi, začeti z bralnimi društvi, bilo brezuspešno. Ljudje ne marajo in ne vedo slovenski čitati; družba sv. Mohorja šteje v teh krajih neznatno število udov. Mogoče, da, recimo gotovo, da bi se marsikateri čital, ko bi ga čtivo ne stalo denar; o političnem gibanju Slovencev, o naših težnjah pa tukaj ni duha ni sluha. Vrednost ima le nemščina in po gostilnah in hišah imovitejših nahajajo se nemški časniki najbolj strupene vrste, kakor: «Tagespost, Grazer Tagblatt, Marburger Zeitung»; «Slov. Gospodarja» iščeš zastonj. A kako potreben bi bil; ne poznamo berila, na koje bi smeli staviti toliko upanja, kakor na ta časnik; ali ponujati bi se moral ljudem zastonj, potem bi ga brali. Dovoljujemo se predlagati to-le misel oziroma prošnjo: Mnogo naročnikov dobiva «Slov. Gospodarja» že v petek; kaj, ko bi ti, prečitavši ga, ga ne položali na stran, da ga jame pokrivati večni prah, ampak pošiljali v kraje, kjer je huda narodna suša. Da pa bodo blagi rodoljubi vedeli kam pošiljati in da ne bode prišlo v ta kraj preveč, v drugega pa nič, naj blagovolijo uredništvu po dopisnici naznaniti, da dajo svojo številko «Slov. Gospodarja» na razpolago. Uredništvo se bode prihodnje dni v dotičnih farah pobrigalo za hvaležne odjemalce in vsakemu rodoljubu po jeden naslov naznanilo.

To bi bilo potem že nekaj, ali za te kraje ne dovolj. Tukaj je treba vsekako še žive besede in sicer, da jo slišijo opet in opet; čim trše železo, tem huje ga je kovati. Na vsak način se mora za mariborski okraj osnovati politično društvo, katero se bo imelo v svojem delokrogu z vso vnemo oprijeti misijonarskega posla. Vun, mariborski gospodje, vun med ljudstvo! Kurja polt bode

vazor pravi o omenjeni pijači, ki se naredi iz medu in vode, — mora se namreč med v vodi tako dolgo kuhati, da se do določene mere zgosti — da ostane, kakor vino več let neskvarljiva, je rumena ko zlato in ima v sebi tako moč, da je že marsikaterega vrgla na tla, ako si jo je par kupic privoščil. Med so rabili stari tudi za balzamiranje mrličev.

Dandanes je bučeloreja že razširjena po vseh petih delih sveta. V Ameriki in Avstraliji dolgo časa niso imeli bučel. Tja so jih vpeljali iz Evrope. Indijanci jih imenujejo muhe belih ljudi, ker so jih namreč ljudje belih lic, torej naši prinesli. Trdi se, da v Avstraliji tudi sadno drevje ni rodilo, dokler niso imeli bučel. Čeravno se to vidi sprva neverjetno, vendar mora biti na tem nekaj resnice, ker pomologi ali sadjarji trde, ako je cvetje spomladi prepolno medu, ga ta zamori, da ne pride do sadu. Je že lahko, da pripomorejo bučele k rodovitnosti, ako posrkajo iz cvetja med.

Najbolj se dandanes bavijo s bučelami na Ruskem, Ogerskem, Italijanskem, Francoskem in Nemškem. Tudi pri nas se ukvarjajo nekoliko s bučelorejo, pa žali Bog, še le premalo. Kaj naj bi se storilo k temu, da se povzdigne tudi pri nas bučeloreja? Teh vrst, dragi bralec, nisem pisal le za priprostega bučelarja, in tudi kaj se on briga za imena,

vas že minola, kadar ste v vodi, ali le va-njo! Kako vam bode postalo toplo in pregrelo vse kosti! Osnujmo torej politično društvo za mariborski okraj, ki bode pridno prirejalo shode v najnevarnejših krajih.

Pa ne čakati! Kako dolgo še naj oprezujemo? Da bo prepozno? To bo kmalu, če po nekod že ni. Rešimo torej, kar se še rešiti da!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo svetli cesar ne pojdejo letos na južno Francosko, kjer biva zdaj svetla cesarica. — Te dni se napoti ministerski predsednik grof Thun s finančnim in trgovinskim ministrom v Budapešto, obiskat barona Banffyja. — Parlamentarna komisija desnice ima sejo dne 18. marcija.

Česko. Razni mladočeški poslanci so imeli te dni shode, na katerih so označili svoje stališče nasproti novi vladi. — Minister Kaizl je odložil poslanstvo, bode pa zopet izvoljen.

Štajarsko. Gradec je bil v nedeljo zvečer v spomin 48. leta razsvetljen. Nemce torej demokraci popolno «komandirajo». — Liberalni veleposestniki so se izrekli zoper Thunovo ministerstvo, ker se bojé Wolfa, ki je oni dan govoril v Gradcu.

Koroško. Slov. deželni poslanci so se v istem smislu izjavili za slov. vseučilišče, kakor naši štajarski. — Celovec v nedeljo zvečer ni bil razsvetljen, pač pa Beljak, kjer so si prusaki in socialisti iskreni bratci.

Kranjsko. Predsednikom katol. političnega društva je zopet izvoljen vrli poslanec Povše. — V nedeljo je poslanec Ivan Hribar priredil v Ljubljani volilski shod, kjer je mnogo zanimivega povedal za spravo.

Primorsko. Škof Šterk je prepovedal slovenske pridige pri Sv. Jakobu v Trstu. — Ces. namestnik Goess je te dni obiskal več odličnih Slovencev, med temi tudi škofa dr. Mahniča.

Ogersko bode slavilo, kakor je sklenil državni zbor, dne 11. aprila s slavnostno skupno sejo 50letnico ustave in takrat se bo izročilo svetlemu vladarju tudi udanostno pismo. Dan 11. aprila pa ostane narodni praznik.

Vnanje države.

Rim. V večno mesto je došel nemški kardinal Kopp iz Vratislava. Nekateri menijo,

ki sem jih zgoraj omenil, ker so mu tako vsa neznana! Namen moj je bil, da bi zanimanje za bučelorejo vzbudil tudi v nekoliko višjih krogih, namreč pri gg. župnikih, nadučiteljih, učiteljih, in sploh pri vseh izobražencih, ki imajo zunaj mest kakšna selišča ali posestva. Ako se enkrat ti z vso navdušenostjo poprimejo bučeloreje, se bodo potem tudi drugi nižji od njih učili in navduševali. Naše podnebje in kraj pa tudi prijata bučeloreji. Sadno drevje, lipa, kostanj, detelja, ajda, fižol in mnogo drugih nebrojnih rastlin ima v sebi mnogo medu, da si ga bučele po njih drage volje lahko nabirajo.

Da bi se bučeloreja tudi med ubožnejšo ljudstvo upeljala, temu bi bogatejši bučelorejci najlažje pripomogli. Ne bi trpel nobene škode, ako bi to ali ono prav rodovitno leto podaril ubožnejšemu sosedu za pleme panj bučel in bi si zgovoril, da mu jih povrne, kedar se mu pomnože. Kdor bi se skazal tako ljubeznivega, je lahko zagotovljen, da ga sreča zapustila ne bo. Vsakdo torej naj pomaga po svojih močeh bodisi z besedo ali z dejanjem, da se pri nas zopet napolnijo ulnjaki, ki jih žali Bog dandanes toliko praznih stoji.

J. Š.

da se bo o važnih političnih rečeh pogovarjal s sv. očetom.

Angleško. Ministerski predsednik Salisbury je oboel; zato bo zanaprej vnanjo angleško politiko vodil tajnik Balfour. — Vlada bo zdatno pomnožila vojaštvo.

Nemško. Katoliški centrum se še ni izrekel za povečanje vojne mornarice, ker se bavarski poslanci temu ustavljajo. — Staremu Viljemu se v Valhali na Bavarskem postavi spomenik, in takrat pride tja baje tudi cesar Viljem.

Rusko. Car je zaukazal, naj se 90 milijonov rubljev porabi za nove vojne ladje. — Poslanec Pavlov je v Pekingu od kitajske vlade zahteval, naj se najem Port-Arturja reši v Pekingu, a ni ničesar opravil.

Špansko. Ta država tiči v groznih dolgovih. Od 745 milijonov dohodkov je treba plačevati za dolgove 532 milj. — Ali nastane vojska med Špansko in s severoamerškimi Zedinjenimi državami? Mislimo, da ne, dasi so poslednje še posebej 50 milj. dolarjev namenile za vojaštvo.

Vzhodna Azija. Ker si Rusi prisvajajo Port Artur na Kitajskem, zato se Japonci na vso moč pripravljajo na vojsko. Ako se Rus in Japonec spoprime, bode Japoncu pomagal Anglež.

Cerkvene zadeve.

Knezoškofu Jakobu v slovo!

(Iz Ljubljane, koncem svečana).

(Dalje.)

Dolgo smo molili duhovniki in verniki leta 1884. za novega škofa: od januarja notri do decembra. A naše molitve niso bile zastonj, Bog nas je uslišal. Dobili smo kot višjega pastirja najboljšega moža, moža po Srcu božjem, duhovnika globoke učenosti in pobožnosti, a tudi izredne diplomatske nadarjenosti. In kar je največ; dobili smo res pravega dušnega pastirja, skrbnega, ljubeznivega očeta. In ta mož nam je bil prevzvišeni naš knezoškof dr. Jakob Missia. Preljeli smo v njem in po njem mnogo več, nego smo upali, da, reči smem, mnogo več, nego smo sploh upati mogli. Našli smo v njem sploh vse, česar smo potrebovali! Hvala Bogu za ta dar! Tekom teh 13 let, odkar nas je vladala in vodila njegovega višjepastirska roka, smo skusili, kaj se pravi — dobrega škofa imeti. To ni le moje zasebno umenje; to je odkritosrčno mnenje tudi premnogih drugih tovarišev mojih; da, trdim lahko, da je to splošno prepričanje vseh dobrih katoličanov na Kranjskem.

V dokaz navajam le nekatera dela prevzvišenega gospoda knezoškofa, po katerih se je versko in sploh družabno življenje v ljubljanski škofiji silno dvignilo.

Pred vsem prepoved v duhovščini sami. Knezoškof Missia je takoj izprevidel, kako silno ovira uspešno dušnopastirsko delovanje pomanjkanje duhovnikov. Zato je jel sprejemati v semenišče ne le maturante, temveč tudi abiturijente brez mature. Takoj prvo leto se jih je oglasilo nad 20, dočim jih je poprej štel vsak letnik komaj 10—12, včasih celo pod 10. Leta 1881. jih je bilo samo 5 posvečenih, in leto pozneje samo 6, in to za tako veliko škofijo! Za Pogačarjevega vladi-kovanja je bilo v semenišču navadno okoli 50 bogoslovcev v vseh štirih letnikih, kmalu po Missijevem nastopu pa jih je bilo že čez 100. In to niso bili slabi bogoslovci. Cela vrsta abiturijentov, ki so maturo z odliko dovršili, stopili so v semenišče, kar se je poprej malokdaj zgodilo. Pet bogoslovcev so poslali v Rim v «Collegium Germanicum», kjer so, oziroma bodo postali doktorji bogoslovja in modroslovja, in sedaj že jako blagovito delujejo v domači škofiji. V zadnjih letih je 16 duhovnikov doseglo doktorat bogoslovja, oziroma modroslovja ali prava. So pa še nekateri, ki bodo še promovirani v par letih.

Število duhovščine pa je v teh 13 letih tudi zelo naraslo. In duhovniki so vrli dušni pastirji, čeprav jeden ali drugi ni prinesel seboj mature v žepu, ko je stopil v semenišče. Saj nam skušnija dan za dnevom očitno kaže, da duhovskemu stanu ne manjka toliko učenih in nadarjenih mož, temveč veliko bolj povišanih, gorečih, delavnih, skromnih dušnih pastirjev, ki se ne zanašajo toliko na svojo glavo, kolikor pa na božjo milost in pomoč.

Tudi bogoslovske studije so se preosnovale. Uvedla se je zadnja leta tudi filozofija, za katero se je ustanovila posebna stolica.

V ohranitev in gojitev pravega duhovskega duha med duhovniki je uvedel, oziroma priporočil prevz. knezoškof duhovske bratovščine: «Associatio perseverantiae sacerdotalis», bratovščino duhovnikov častilcev presv. Rešnjega Telesa, in pred par leti je navlašč za domačo škofijo ustanovil duhovsko bratovščino presv. Srca Jezusovega. Večkrat na leto se zbirajo nje člani sedaj pri jednem, sedaj pri drugem tovarišu, navadno ob godovanju — po nekaterih dekanijah celo vsak mesec — in se razgovarjajo o raznih dušnopastirskih in drugih javnih zadevah, v kolikor se njih tičejo. Po jeden ali po dva imata predavanje, in na podlagi tega se vname razgovor. S tem pa je zvezana tudi skupna adoracija v cerkvi. Oh, koliko dobrega se doseže po tej poti, kako lepo se goji družabno življenje med stanovskimi tovariši! Tukaj se seznanjajo, drug drugemu osrčujejo, tolažijo, tukaj so drug drugemu skrbni dušni pastirji. Sam Bog je res vdihnil našemu ljubemu višjemu pastirju to srečno, blaženo misel!

Jednako blagodejno pospešujejo pastovalne konferencije dušnopastirsko delovanje. Vsako leto se snidejo duhovniki v posamnih dekanijah po dvakrat, ali vsaj po jedenkrat, kjer kaplani, ki so bili v zadnjih šestih letih posvečeni, citajo svoje naloge, po katerih se vname potem razgovor. S tem se nadaljuje znanstvena naobrazba dušnih pastirjev.

Kakor pa je skrbel vzorni naš knezoškof za duše sebi podložnih duhovnikov, tako je skrbel tudi za njih telesne potrebe. Duhovsko podporno društvo podpira zbolele duhovnike, in za onemogle se je pred par leti postavila krasna, velika duhovska bolnišnica «Leoninum» v Ljubljani.

Da bi se razširilo in utrdilo pravo versko življenje tudi med ljudstvom, uvedel je razne nove bratovščine, n. pr. družbo treznosti, apostolstvo molitve, bratovščino sv. družine itd.; pospeševal je kar najbolj tudi že staro bratovščino presv. Rešnjega Telesa. Koliko dušnega veselja je priredil s tem svojim vernikom, pa tudi duhovnikom, to si lahko mislimo.

Velikansk korak se je storil naprej v boljše prihodnost zlasti še z ustanovitvijo raznih novih samostanov. V tem pogledu se je tekom kratkega vladikovanja sedanjega knezoškofa za našo deželo storilo več, nego se je storilo poprej celo stoletje. Vem dobro, da jih je mnogo, ki menijo, da samostani v sedanji dobi niso več primerni, nimajo več pravega pomena. A sv. oče Leon XIII. je pisal kmalu po svoji izvolitvi za papeža kolinskemu nadškofu, da njegovo srce ne bo utolaženo in pomirjeno, dokler bo v strašno nevarnost duš gledal cerkvene redove in družbe razkrojene.

Samostani so človeštvu še sedaj oni dobrotniki, kakor so bili nekdanj, in naj se to taji, kolikor se hoče. Samostani so ognjišča pravega katoliškega življenja, odkoder se mora ogenj prave vernosti in gorečnosti širiti dalje na okoli. In tega načela se drži tudi naš vzorni knezoškof.

L. 1884. so se naselile v Ljubljani šolske sestre sv. Frančiška Serafskega, kjer so prevzele zavod «Collegium Marianum» za vzgojevanje dečkov. Kmalu potem se je isti red naselil v Repnjah na Gorenjskem, kjer ima zavod za deklice.

Leta 1886. so se naselile uboge šolske sestre de Notre Dame v Šmihelu pri Novem

mestu, kjer imajo štirirazredno ljudsko in štirirazredno vzgojevalno šolo za deklice. Par let pozneje so se iste sestre naselile tudi na Notranjskem v Trnovem, kjer imajo štirirazredno deklisko ljudsko šolo.

Usmiljene sestre, ki so bile sicer že poprej v Ljubljani, prevzele so v zadnjih letih v oskrbovanje tudi otroško bolnico in Leoninum v Ljubljani; naselile pa so se v Kočevju, v Kamniku in v Idriji, kjer oskrbujejo šole, oziroma bolnice.

L. 1889. so se naselile karmelitanke na Selu pri Ljubljani, malo pozneje pa magdalenke v Radelci pri Krškem. Pred par leti so prevzele sestre od sv. Križa zavetišče «Josephinum» v Ljubljani. Tekom tega leta pa ustanove ljubljanske uršulinke nov samostan svojega reda v Idriji, kjer bodo vodile ljudsko šolo za deklice.

Lazaristi, ki so se leta 1883. naselili v Ljubljani, imajo sezidano novo hišo v Kočevju; 1889. pa so se jezuiti zopet naselili v Ljubljani in lansko jesen so se preselili v svoj nov samostan, s katerim bo sčasoma, če ljubi Bog da, združena slovenska katoliška gimnazija.

Leta 1893. so se naselili usmiljeni bratje v Kandiji pri Novem mestu, ki jako uspešno delujejo v blagor dolenjskih bolnikov. Letos bodo samostan zelo razširili in sezidali novo cerkev tik bolnišnice.

Nov frančiškanski samostan na Brezjah pri Materi božji se že zida in bo v par letih dovršen. Leta 1885. so se naselili trapisti v Landspreisu na Dolenjskem, a so žal čez par let že odrinili, ker niso mogli shajati. Letos pa se naselijo na Kranjskem njih redovni bratje cistercijani, ki požive staroslavno stiško opatijo na Dolenjskem, katero so pred 112 leti morali zapustiti. Za salezijance, ki bodo prevzeli vzgojo sprijenih mladeničev, se pripravljata samostana v Ljubljani in v St. Vidu pri Stičini.

Iz tega vsakdo lahko vidi, kako velikansk korak naprej je storila kranjska dežela po trudu prevzvišenega knezoškofa. Kakor je pred stoletji prihajal blagoslov božji na Slovence po samostanih, tako bo prihajal tudi v prihodnje, tako smemo upati.

(Dalje prih.)

Sv. Jožefa cerkev pri Mariboru.

Pred blizu 1900 leti je Bog v nebesih dve osebi izbral k posebno veliki časti, ena teh bila je Marija, mati Jezusova; druga je bil sv. Jožef, rednik Jezusa, našega Zveličarja. Kakor prečista Devica, kraljica nebes in zemlje, po besedah sv. Alfonza vse zamore, enako je tudi sv. Jožef takorekoč vsegamočen pri Bogu. Zatorej piše lepo sv. Terezija: «Drugi svetniki nam zamorejo le v eni ali drugi sili pomagati, sv. Jožef pa nam zamore v vsaki sili na pomoč prihiteti, ako ga srčno častimo in na pomoč kličemo».

Tega so tudi verni kristjani dobro prepričani in zatorej se radi zatekajo k sv. Jožefu in ga v vsaki potrebi pomoči prosijo. To se vidi lahko tudi v cerkvi sv. Jožefa pri Mariboru; od tistega časa namreč, kar so «misijonarji» to cerkev prevzeli in kar se redna božja služba obhaja, zmiraj več ljudstva sem zahaja sv. Jožefa častiti in ga v raznih potrebah na pomoč klicati. Pa to svetišče, če ravno je že precej popravljeno in zlepšano, še vendar mnogo popravila zahteva. Kot sedanji prednik te cerkve sem že koncem pretečenega leta v «Slov. Gospodarju» milih darov za prenovljenje te cerkve poprosil in, hvala Bogu, nekaj sem vendar dobil. Bog naj na priprošnjo sv. Jožefa vsem darovalcem tisočerno povrne vsako najmanjše darilce tukaj na zemlji in enkrat v nebesih!

Potrebe pa so še razne in zatorej se še enkrat obrnem do vseh častilcev sv. Jožefa s prošnjo, naj za nova okna in obhajilno mizo še kaj pomagajo. Obhajilna miza bo do 4. ali 5. nedelje po veliki noči dogotovljena in okna do binkoštij, pa denarja nimam, da bi poplačal.

Sv. Jožef je bil dober krušni oče Jezusu in Mariji, preč. Devici, upam torej tudi jaz, da bo on za svoje svetišče tukaj pri Mariboru dobrotnikov našel.

Vsa darila tudi najmanjša, naj se pošljejo ali name ali pa na slavno predstojništvo cerkve sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru. Fran Javšovec, superijor.

Gospodarske stvari.

Sadeži naših vrtov.

Ta naslov se bode morda marsikomu čuden zdel, češ, to vsi dobro znamo, kaj nam treba nasejati na vrtu. Vendar to mnenje je napačno, ker ravno na vrtih so naši kmetje pozabili napredovati, ker marsikje sejejo in sadé le starikavo in slabo seme, katero ni vredno rodovitnosti zemlje, katera se bi z dobrim in izbranim semenom desetkrat boljše poplačala. Ob enem s tem zanemarjajo vzgojo boljših vrst semen, ker večinoma za temi še ne povprašujejo. Od soseda do soseda se povprašuje v sili za seme, da se dostikrat dobi — smet — ne vreden dela, kateri ne raste, ali če raste, je to v podobi hoste!

Mali košček zemlje — vrt, bodi obdelan čim najbolj! Slišal sem rek modrega kmeta seveda po drugih, — ki je pred petdesetimi leti tako le sodil: «Za vrt in kapus nikari štediti, temuč izbirati najboljšega gnoja». To trditev je podprl z besedami: «Od njiv dobimo pridelke po jeden- ali k večjemu dvakrat na leto, iz vrta in kapusa pa jih nosimo vsaki dan celo pol leta!» Upam, da bode vsakdo pritrtil tej sodbi starega kmeta.

Če je torej umno, kolikor moči dobro obdelati in pognojiti vrt, hode še pametneje, da ga obsejemo in sadimo le z najboljšimi vrsti semen, katere nam dajo najboljši užitek. Saj je menda že povsod znana razlika semen in sadežev, katerih semena so si po rodu in obliki podobna, po sadu pa se ločijo kakor dan in noč. Dalje pa se mnogokje pogreša ali zanemari marsikatera potrebna vrsta sočivja, katero umne gospodinje čez vse hvallijo in rabijo, dočim druge ne znajo za nje. Da se takšne, najnavadnejše vrste sočivja bolj razširijo, bodi o tem tudi nekaj besed.

Vrt po našem mnenju pa ni samo za korist, ampak tudi razvedrilo ljudem. Gosposki ljudje imajo na vrtih celo drobne hišice, tega kmetu ni treba. Ali kdo pa bode zameril nedolžno veselje — posebno deklicam —, da vsako gredico obrobijo z raznimi cvetkami? Ne vzame to veliko prostora, časa tudi malo za pletev itd., ali veseli pa vsakega ogledovati tako okinčan vrt. Zlasti ob nedeljah se marsikatero dekle — mesto v slabej družbi — prav prijetno zabava s svojimi ljubljankami — cveticami. To sem hotel povedati prej, predno si prostor na vrtu razdelimo, da ne porabimo vsega prostora, cveticam na škodo.

Najlepša oblika vrta je pač štiriogla. Na sredi jedne strani so vrata, od teh pa glavna steza počez od nasprotne strani. Enako se napravi široka steza počez od nasprotne strani, da napravi ta nekak križ. Prav prijetno je za oko, ako je v sredini tega križa — sredi vrta majhna okrogla gredica, katera bodi posvečena najlepšim cveticam. Sredi njih radi napravijo na malem drogu pritrjeno stekleno barvano glavico, v kateri se enako v ogledalu blišči vsa cvetna krasota.

Tako imamo vrt po stezah na štiri dele razdeljen. Sedaj pa si vzamimo v skrb, kakšne sadeže hočemo imeti od vsake gredice. Mimogrede omenjam, da se vsak del vrta razdeli v podolgaste gredice, katere ne smejo biti široke, da plevice od ozke steze lahko dosežejo vsaj do sredine gredice. Po gredah se sploh ne sme stopati, ker slabotna vrtna zelišča potrebujejo pred vsem rahlo zemljo.

Glavni pridelek vrta je gotovo solata, katerej zato privoščimo največ gredic. Ali pazimo, da še enkrat rečem, da si oskrbimo